

Cuvântul Episcopului Macarie Drăgoi la Liturghia din Duminica Sfântului Apostol Toma

Suntem, deseori, niște Toma rătăcitori prin propriile noastre vieți!” Cuvântul Episcopului Macarie Drăgoi la Liturghia din Duminica Sfântului Apostol Toma în Paraclisul Centrului Episcopal din Stockholm, 26 aprilie 2020

Dăm slavă Preamilostivului Dumnezeu că am reușit să săvârșim în fiecare zi Dumnezeiasca Liturghie în această Săptămână Luminată, iar acum îl avem alături pe Sfântul Apostol Toma, numit Geamănul, unul dintre cei 12 ucenici ai Domnului, care era cuprins de un neastâmpăr al inimii, de un entuziasm al inimii, fiindcă așa cum știm din Dumnezeieștile Evanghelii, înainte de sfintele pătiri și de răstignire, Mântuitorul Iisus Hristos se pregătea să meargă în Betania pentru a-l învia pe prietenul Său Lazăr. Toma neștiind ce avea să facă Domnul, a spus celorlalți ucenici: „Mergem să murim și noi cu El” (Ioan 11, 16). Însă a spus un mare adevăr, fiindcă așa cum ne încredințează Domnul și Sfinții Săi Apostoli trebuie ca să murim împreună cu Domnul ca să și înviem împreună cu El. Cum avea să spună neîncetat Sfântul Apostol Pavel: „M-am răstignit împreună cu Hristos și nu mai trăiesc eu ci El trăiește în mine” (Galateni 2, 20) . Totodată, Toma l-a întrerupt pe Domnul în cuvântarea de despărțire de la Cina de Taină, când a verbalizat, de altfel, ce gândeau toți ucenicii, întrebându-l pe Hristos: „Doamne, nu știm unde mergi, cum putem ști calea?” Deci Apostolul Toma avea această îndrăzneală pe care o avea și

Sfântul Apostol Petru de a-L întreba pe Domnul și de a lămuri cele nelămurite. Iată, că s-a oferit un prilej cu totul deosebit după ce Iisus Hristos Cel Răstignit a înviat în prima zi a săptămânii, (Duminica), El s-a arătat ucenicilor în foisor, intrând prin ușile încuiate așa cum intră de atunci mereu prin ușile încuiate ale istoriei. I-a întâmpinat pe ucenici, binecuvântându-i, spunându-le: „Pace Vouă!” și suflând asupra lor le-a împărțit harul Preasfântului Duh, dăruindu-le puterea de a lega și dezlega păcatele oamenilor. Însă Toma nu era de față și nereușind să-L vadă, ratând întâlnirea cu El și aflând de la ucenici că Domnul li s-a arătat, a fost covârșit de necazul și durerea de a nu-L fi întâlnit pe Hristos alături de ceilalți ucenici. E adevărat că ratăm de fiecare dată întâlnirea cu Domnul atunci când nu suntem în foisorul Cinei celei de Taină, alături de frații noștri întru credință, însă cred că toate sunt îngăduite de Domnul, fiindcă, iată, după o săptămână Hristos iarăși s-a arătat ucenicilor intrând la ei prin ușile încuiate, iar de această dată Toma se afla împreună cu ceilalți ucenici.

Hristos după ce l-a binecuvântat, spunându-le: „Pace Vouă!”, a mers direct la Toma fiindcă Domnul cunoștea îndoiala lui și de altfel îndoiala altora care ar fi dorit să îl atingă și să se convingă prin propriile lor simțuri că este Hristos Cel răstignit și înviat. Toma avea să zică ucenicilor după ce aceștia i-au spus că l-au văzut pe Hristos: „Dacă nu voi vedea în mâinile Lui semnul cuielor și dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede.” (Ioan 20, 25) Adică Toma nu s-a mulțumit, nu s-a consolât cu mărturia indirectă, chiar dacă aceasta venea de la ucenicii Domnului și de la frații săi. Nu. A dorit să se regăsească cu Hristos, direct, integral, „pe viu”, cum am spune, și Domnul i-a oferit această mare bucurie de a-L întâlni personal, spunându-i: „Toma, adu degetul tău încoace și vezi mâinile Mele și adu mâna ta și o pune în coasta Mea și nu fi necredincios, ci credincios!” (Ioan 20, 27). A răspuns Toma și a zis: „Domnul meu și Dumnezeu meu!” (Ioan 20, 28) Iisus i-a adresat această dulce mustrare, această dulce dojană, adăugând o nouă fericire: „Pentru că m-ai văzut ai crezut. Fericiți cei ne-au văzut și au crezut!” (Ioan 20, 29) Oare nu suntem și noi, deseori, niște Toma rătăcitori prin propriile noastre vieți? Oare putem noi să îl condamnăm pe Toma pentru îndoiala sa din săptămâna în care dorea cu ardoare să îl întâlnească pe Hristos? Oare dacă ceilalți ucenici ar fi fost în locul lui nu ar fi reacționat la fel? Oare dacă noi înșine am fi fost în locul lui Toma ne-am fi mulțumit cu ceea ce am fi auzit de la cei din jur? Mai cu seamă că era vorba de Învierea Domnului, de această mare bucurie, de această nesperată și neașteptată bucurie care venea după drama răstignirii? Cu siguranță că nu ne-am fi mulțumit. Am fi dorit să-L întâlnim direct pe Hristos, să-L întâlnim în chip deplin pe Hristos așa cum ne dorim și acum în această criză pandemică. Câtă nevoie avem de Hristos Euharistic acum, câtă nevoie avem de Sfintele Taine! Nu ne mulțumim doar să

privim slujbele pe internet, nu ne mulțumim doar cu un Hristos virtual, ci ne dorim să ne regăsim asemenea Sfântului Apostol Toma cu Hristos și să ne convingem cu propriile noastre simțuri că El este lângă noi și noi suntem lângă El și să exclamăm așa cum a exclamat și Toma cu mare bucurie: „Domnul meu și Dumnezeuul meu!”

Nu vă descurajați, preaiubiții mei, fiindcă iată se apropie vremea să ne adunăm iarăși în foisorul Cinei celei de Taină și să fim în comuniune deplină cu Hristos – Bucuria noastră. Însă îl rugăm pe Sfântul Apostol Toma să ne călăuzească și să ne ajute. Să ne dăm toată silința să fim încăpățânați asemenea lui Toma, să fim determinați asemenea lui Toma și să îl dorim pe Hristos, să dorim să Îl atingem pe Hristos așa cum a dorit și Apostolul Toma, fără a ne mulțumii cu răspunsurile convenționale care vin de la cei din jur. Însă deplin Îl întâlnim pe Hristos numai în Liturgia Bisericii, în Casa Domnului. După cum știm, Mântuitorul Hristos a îngăduit absența lui Toma din foisor atunci când S-a arătat prima oară ucenicilor, tocmai pentru a dovedi ulterior că El a înviat cu trupul Său cel răstignit, care purta rănile cuilor și lancei. Domnul l-a arătat lui Toma și ucenicilor semnele cuielor și coasta Lui străpunsă. Așa cum Domnul a îngăduit ca Apostolul Toma să lipsească și de la prohodirea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, să ajungă mai târziu ca să fie deschis mormântul în care a fost așezat preacuratul trup al Preacuratei Maici și atunci s-a constatat că asemenea mormântului Mântuitorului și mormântul Maicii Domnului era gol, fiindcă Maica Domnului a ajuns pe cea mai înaltă treaptă a dumnezeirii.

Sfântul Apostol Toma l-a propovăduit pe Hristos până în îndepărtata Indie. Acolo, ajungând printre băștinași și aflând că una dintre căpeteniile locale căuta un arhitect să-i ridice un palat, Sfântul Apostol Toma a primit banii de la acest rege local și i-a oferit săracilor luminându-i pe băștinași cu lumina Adevărului. Iar ceibotezați de Sfântul Apostol Toma chiar purtau numele lui, fiind numiți „tomiți”. După o vreme, venind regele să-și vadă palatul, nu a găsit nimic iar Toma a fost pus în lanțuri și condamnat la moarte. Însă fratele regelui a trecut năpraznic din această viață și ajungând în ceruri, acolo a văzut un palat preafrumos, strălucitor. Iar îngerii care îi purtau sufletul i-au spus: „Nu este al tău, ci al fratelui tău, ridicat de Toma Apostolul!” Acesta în chip minunat s-a întors pe pământ, a înviat doar pentru o clipă, pentru a-i cere îngăduința fratelui său să locuiască în acel palat din ceruri, ridicat prin rugăciunea și milosteniile Sfântului Apostol Toma. Desigur, în urma acestei minuni și regele care îl condamnase pe Apostolul Toma s-a convertit la creștinism iar acele locuri, în îndepărtata Indie, au rămas creștine prin lucrarea de apostolat a Sfântului Apostol Toma. De aceea, îl rugăm pe Sfântul Apostol Toma să ne facă și nouă Casă în ceruri!

```
<span data-mce-type="bookmark" style="display: inline-block; width: 0px; overflow: hidden; line-height: 0;" class="mce_SELRES_start"></span>
```

episcopiascandinavia.se